

Sint-Antonius heeft nu een centrale plek en is meteen zichtbaar als je de school betreedt.

Een plek voor Sint-Antonius bij de ingang !

We hebben een nieuw beeld van *Sint Antonius van Padua* bij de ingang van de schoolcampus in *Dugawar* ! Dit recent opgerichte beeld is een ware attractie voor alle kinderen en volwassenen die de campus betreden. Het geeft hen een concreet beeld van *Sint Antonius*, die tot nog toe een abstract begrip was voor hen. Het beeld is ook een blijk van onze dankbaarheid ten opzichte van onze weldoeners, die ons blijven steunen in onze inspanningen om de armen de hand te reiken, en daarbij hun devotie voor *Sint Antonius van Padua* onverminderd laten blijken.

Ons nieuwe beeld is vervaardigd in de zuidelijke staat *Kerala* en over de weg naar *Dugawar* vervoerd, over een afstand van bijna 2.000 km. De meeste beelden die voor katholieke kerken in Noord-India gemaakt worden, komen uit *Kerala*. Het christendom heeft diepe wortels in die staat en volgens de overlevering is *Sint Thomas*, een van de 12 apostelen van Jezus, in 52 na Christus aanbeland op de kust van *Kerala*, in *Muziris*. In het noorden, in *Uttar Pradesh*, waar onze scholen gevestigd zijn, werd het christendom ingevoerd tijdens de regeerperiode van Mughalkeizer *Akbar* (1556-1605). *Akbar* stond bekend

als seculier theoloog. Hij omringde zich met Jezuïeten uit Goa en gaf hen de toestemming om zijn volk kennis te laten maken met het christendom. De religie bleef echter stagneren en nu is slechts een kleine minderheid in *Uttar Pradesh* christen. Toch heeft de katholieke Kerk stevig verankerde onderwijsinstellingen in Noord-India, die goed gereputeerd en populair zijn.

Gezinnen die van nul starten...

Het nieuwe schooljaar begon in India begin april. Elk jaar verwelkomt de *Sint-Antonius-school* in *Dugawar* zo'n 170 nieuwe studenten. Van die 170 studenten wordt 10 percent door ons gesponsord. Dit quotum van 10% is voorbehouden voor meisjes uit zeer arme gezinnen die zich anders geen behoorlijk onderwijs kunnen veroorloven. Ze worden uitgezocht door onze veldwerkers en na gesprekken met de ouders en controle van de rapporten van de veldwerkers geselecteerd door het bestuur. De ervaring leerde ons dat sommige door ons gesponsorde kinderen, wiens ouders weinig waarde hechtten aan onderwijs, niet konden doorstromen naar de hogere leerjaren. De ouders zonden hun kinderen immers niet geregeld naar school en gaven

hen niet voldoende tijd om thuis te studeren. Dus ging er voor de nieuwste selectie veel meer aandacht naar de motivatie van de ouders, die ook een cruciale factor is voor het welslagen van het kind.

Zoals al vaak vermeld in eerdere nieuwsbrieven, is het voor Indiase gezinnen erg belangrijk om een zoon te hebben en vaak blijven koppels kinderen krijgen tot ze een mannelijke afstammeling hebben. We merken vaak dat er een diepe leeftijds kloof gaapt tussen een dochter en een zoon. Een van de redenen is dat ze, na twee of drie dochters, vrouwelijke foetussen aborteren tot ze een jongen krijgen. Hoewel dit onwettig is, is deze praktijk wijdverbreid. Investeren in een meisje wordt gezien als geldverkwisting, omdat meisjes zullen trouwen en vertrekken. De zoon is de broodwinner van het gezin en voor zijn toekomst wordt wel gezorgd. In ons projectgebied wordt veel gedaan om alle meisjes naar de lokale school te laten gaan en we zijn blij met het resultaat.

Laten we eens nader bekijken hoe een en ander verliep met de familie van *Bandana*, een van onze nieuwste gesponsorde meisjes. Ze is 5 jaar, haar oudere zusje *Nidhi* is 7 en haar jongere broertje anderhalf. Haar oudere zusje zit sinds twee jaar op de *Sint-Antoniusschool*

(*Dugawar*). *Bandana* wil ook studeren aan de *Sint-Antoniusschool*, zoals haar oudere zusje !

Dit is een typisch gezin, met ongeletterde ouders, die een klein lapje grond bezitten en een huisje, gebouwd met ongebakken kleisteen. De vader verdient de kost met baantjes als ongeschoold arbeider, die hij af en toe kan bemachtigen in de nabijgelegen steden. De moeder kocht een buffel, via het mikrokredietprogramma van het *Werk der Broden*. Het inkomen uit de melk van deze buffel investeren ze in de opvoeding van hun oudste dochter. Maar om ook hun tweede dochter onderwijs te laten genieten hadden ze niet genoeg geld en dus benaderden ze ons om steun te vragen. De vraag die dit gezin tot ons richtte was om hun tweede kind te sponsoren. Ze beloofden dat ze dan zelf een manier zouden vinden om schoolgeld te betalen voor hun zoon, als die over enkele jaren op zijn beurt naar school zal gaan.

Het is verbazend om te zien hoe deze mensen al wat ze hebben investeren in de opvoeding van hun kinderen en hoe ze ernaar uitkijken om meer te verdienen zodat al hun kinderen onderwijs kunnen genieten ! Ja, dit zijn mensen die het voedsel uit hun mond sparen om hun kinderen te doen groeien, en die dromen van een betere toekomst, ondanks dat ze zelf ongeletterd zijn ! Dit is het soort verandering die we verhopen van deze gemeenschap. We werken al 8 jaar in dit dorp en na verloop van tijd beseffen de mensen hier het belang van goed onderwijs voor hun kinderen.

Om de financiële last voor de ouders te beperken geeft de school al een tijdje gratis onderwijs voor elk derde kind in een gezin. Voor de ouders is dat in zekere zin ook een motivatie om hun dochters naar school te sturen.

Verbod op slachten van vee in India

De regerende Hindoeïstische Nationalistische partij, de *Bhartiya Janta Party*, verbodde de boeren onlangs om nog koeien te slachten. Zij geloven dat koeien horen te worden beschermd, omdat ze door de Hindoe-meerderheid van de Indiase bevolking als heilig worden beschouwd.

India is de grootste uitvoerder van vlees ter wereld, maar het land verbruikt niet veel rundvlees, aangezien 80% van de Indiërs Hindoes zijn. Het huidige slachtverbod geldt enkel voor boeren, niet voor grote bedrijven en multinationals. Deze nieuwe zet van de

Dit gezin is overtuigd dat onderwijs belangrijk is. We blijven de boodschap verspreiden.

overheid heeft de basis van de economie in het dorp overhoop gegoooid. De arme boeren die voor hun levensonderhoud afhankelijk zijn van koeien, zijn hun economische basis kwijt : ze krijgen hun koeien en stieren niet verkocht.

Miljoenen Indiërs, waaronder *Dalits* (voormalige onaanraakbaren), Moslims en Christenen, eten wel rundvlees. Zij kunnen nu geen rundvlees meer kopen op de lokale markten. Degenen die de kost verdienden in de vleesindustrie moeten nu elders een baan vinden. Ook de leerlooierij en -ververij zullen zwaar getroffen worden.

In *Dugawar / Asmoli* hebben wij nog een ander koeienverhaal : tijdens een bezoek aan het dorp merkten we op dat de koeien en buffels een injectie kregen voor ze gemolken werden. We vernamen later dat ze worden ingespoten met oxytocine, een scheikundige stof die de dieren toegediend krijgen net voor ze gemolken worden, om hun melkproductie te verhogen. Hun melk veroorzaakt dan groeistoornissen bij kinderen. Hoewel bij wet verboden, is dit een wijdverbreide praktijk.

We voelden ons verplicht om te zorgen voor goede melk voor ons personeel dat op de campus woont. We besteedden dus 50.000 roepies

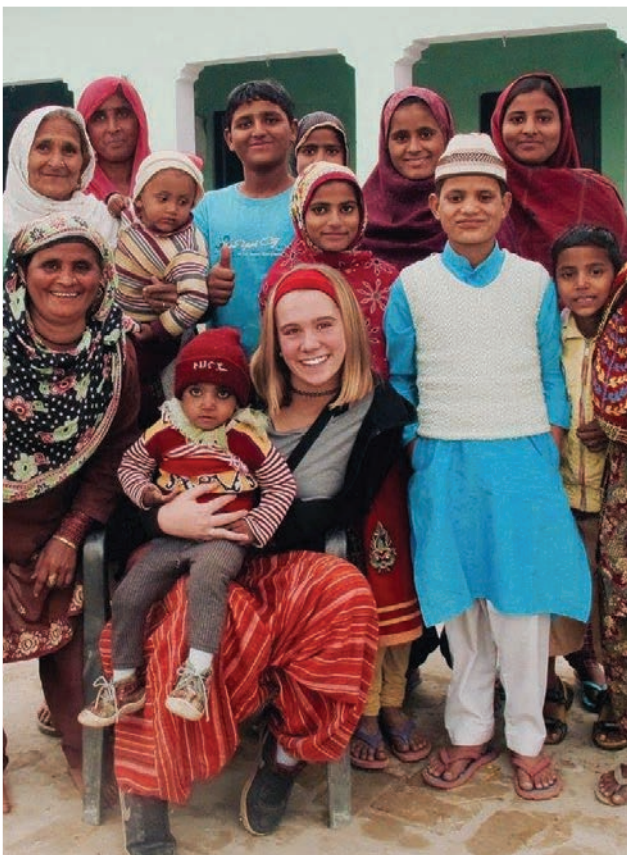
aan de aankoop van een koe en een kalf, ervan uitgaand dat we het stiertje na een jaar zouden kunnen verkopen voor 20.000 roepies. Door de nieuwe wet is dat scenario veranderd: een koe zoals wij kochten is nu te verkrijgen voor minder dan 20.000 roepies. We kunnen geen koper vinden voor onze eenjarige stier. Onlangs schonk onze koe het leven aan een nieuw kalfje... en nu maken we ons echt zorgen : wat moeten we met onze stieren aanvangen ? Dit is ons probleem, maar beeld u in wat een ramp dit is voor de arme dorpingen die moeten leven van de verkoop van runderen of rundvlees...

Het getuigenis van Alexia

Ik heet Alexia, ik ben 18 en ik studeerde af aan de middelbare school in juni 2016. Ik wist niet wat ik zou gaan studeren, en aangezien ik uit een zeer open project-school kom, besloot ik een sabbatjaar te nemen. Voor dit jaar, dat ik opdeelde in 3 reizen, had ik 3 doelstellingen : Engels leren, behoeftige mensen helpen en beslissen hoe mijn toekomst eruit zou zien.

« *Behoeftige mensen helpen* » is een cliché, en toch was dat het onderdeel dat me het nauwst aan het hart lag. Eerst moest mijn bestemming gekozen worden, want behoeftige mensen... vind je overal !

Ik reis al sinds ik heel jong was met mijn moeder, ver van de toeristische plekken en de vakantieclubs. Ik was gewend etnische minderheden te ontdekken, favela's te bezoeken, en te logeren bij de lokale bevolking. In 2014 was ik voor het eerst in India, in *Mumbai*, waar ik toen vier vrijwilligers ontmoette die hun diensten waren komen aanbieden in een schoolje in een bidonville in *Dharavi*. Omdat ik tijdens dat verblijf liefde op het eerste gezicht had opgevat voor dit land, besloot ik er terug heen te gaan voor een vrijwilligersopdracht. Omdat ik graag iets wilde doen met kinderen, heb ik lang gezocht naar iets dergelijks dat zinvol was. Ik keek eerst naar de grote organisaties, tot

Ik werd overal heel goed ontvangen. Ik kreeg zelfs een pagina in de krant !

ik besepte dat marketing daar belangrijker leek dan de hulpverlening. Toen koos ik voor het *Werk der Broden* en de *Sint-Antoniusschool*, want aangezien ik me er zeer van bewust ben dat ik veel geluk heb gehad, is toegang tot onderwijs een onderwerp dat me nauw aan het hart ligt en waarvoor ik me graag wilde inzetten.

Ik kwam begin januari aan in het dorpje *Dugawar (Asmoli)*, voor een verblijf van twee maanden. Omdat ik geen Hindi spreek en geen bepaalde kwalificatie bezit om les te geven, was het mijn rol om activiteiten te organiseren met de kinderen : sport, tekeningen, spelletjes... Activiteiten die me voor mijn vertrek banaal leken, maar die in de loop van mijn verblijf zin kregen. Mijn dagen begonnen 's morgens, op hetzelfde uur als de basisschool begon. Mijn uurrooster was verdeeld in perioden van 30 minuten, zodat ik op een week tijd ten minste twee keer met elke klas van de basisschool iets ondernam.

Omdat ik zelf dansles heb gevolgd sinds ik heel klein was, vind ik het belangrijk dat kinderen veel bewegen. Daarom bedacht ik veel sportactiviteiten met hen, in de vorm van spelletjes, wedlopen, balspelen, enz. Mijn indrukken waren positief, de kinderen waardeerden het en vonden het allemaal heel plezierig.

De taalkloof was niet altijd makkelijk te overbruggen en vergde veel aanpassing van mijnentwege (dat was een bijkomende uitdaging). Vandaar dat het belangrijk was voor mij om 2 maanden te blijven, want geleidelijk aan gingen de kinderen mijn manier van doen en mijn uitdrukkingen overnemen en wendden ze ook aan mijn Engels, zodat onze gesprekken vlotter verliepen.

Ik verbleef in het gebouw waar de leerkrachten wonen. 's Namiddags, na de lessen, ging ik naburige dorpen bezoeken, waar ik de huizen van de leerlingen zag, en ook de lokale markten. Deze bezoeken, die nogal aangrijpend waren omwille van de inrijck die we daardoor kregen in de levensomstandigheden en de bittere armoede van deze mensen, hebben me desondanks aangenaam verrast. Hun huizen zijn voorzien van toiletten en elektriciteit en zijn zeer schoon. Er valt uiteraard nog wel wat te verbeteren aan hun omstandigheden, want met name voor kinderen zijn die niet ideaal.

Ik had voor mij vertrek een erg beperkte visie op India: een arm land, veel minder ontwikkeld dan het onze. Ik zou liegen als ik zou zeggen dat dit niet zo is, maar ik was wel diep onder de indruk van de leergierigheid van de kinderen en hun gemotiveerde inzet op school en bij elke activiteit die ik hun voorstelde. India is een land met een zeer rijke cultuur, waarvan de inwoners ongelooflijk gastvrij zijn. Mensen die jammer genoeg niet evenveel geluk hebben gehad als wij, maar aan wie ik hopelijk op mijn manier iets heb kunnen bieden, op het gebied van sport, zang of tekenen.

Deze ervaring was voor mij een echte levensles, die in mijn geheugen gegrift zal blijven. Daarvoor dank ik van ganser harte het hele team van het *Werk der Broden* : Roy, Molly, Krishna en alle anderen die dit project mogelijk hebben gemaakt.

Alexia

बच्चों के साथ भी बिता रही समय, ब्रसेल्स से बच्चों के लिए लेकर आई थी खिलौने नी ग्रामीण संस्कृति को जानने आई एलेक्सिया

असमोली के लैट एलेक्सिया ने बच्चों के साथ एलेक्सिया • जाबरा
स्कूल में आई हुई है। वहाँ वह ग्रामीण मानव
विकास समिति के सदस्यों के साथ आसपास
के कई गाँवों में भ्रमण कर रही है। जहाँ उन्होंने
गाँवों में गिट्टिन संयुक्त महारथना समूह को
प्रशिक्षण प्रदर्श्यों के द्वारा किया था। बच्चों को
प्राथमिक से समझा। इनका ही नहीं। वह स्कूल
में पढ़ने वाले छोटे बच्चों को भी प्रिंजिडकल
एक्सरसिजन्, ड्राइंग तथा कुछ खेल सिखा

क्यों बनाया भारत आने का विचार

सम्भवतः वहाँ के दौरान एलेक्सिया ने
कहाया कि वह दो वर्ष पहले मुंबई आई
थी। उन्होंने वहाँ के स्कूल एलेक्सिया धारणी
में जाकर वहाँ के रहने रहने को देखा
था। क्योंकि वहाँ पर उनके दो पियर दोस्त
एक एनजीओ के नेतृत्व में कार्य करते
थे। वे उसी स्कूल एलेक्सिया में काम कर रहे
थे। इसके बाद से ही उनका मन वहाँ की
संस्कृति, रहने रहने के साथ ही ग्रामीण व
स्कूल एलेक्सिया में रहने वाले लोगों के परिवेश
को जानने के लिए करने लगा। उन्होंने
बारहवीं पास करने के बाद अपने परिवारजी
की मदद से इंडिया आने का मन बनाया।
इसमें उनकी सहायता उनके दादा दादी
ने की। क्योंकि वे स्वयं डॉक्टरजी में है।
एलेक्सिया ने बताया कि इसके लिए उन्होंने
पूरा प्रोजेक्ट बनाकर शोध करने का
निर्णय लिया और इसके लिए असमोली
के लैट एलेक्सिया को बुना। क्योंकि
के संघटनीय स्कूल को बुना। क्योंकि

एलेक्सिया • जाबरा

इस विचारय की संचालिका से उनके
परिचरक संबंध है। शोध के बारे में कुछे
जाने पर बताया कि वहाँ पर अकार उन्हें
बहुत कुछ जानने का मौका मिला। इतना
ही नहीं भारतीय संस्कृति व वहाँ के लोगों
ने उन्हें बहुत प्रभावित किया।